

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 26 sierpnia 2016 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny powód M. C. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.556,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 23 października 2012 roku do dnia zapłaty.

Nadto powód domagał się od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 27 lutego 2010 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do poszkodowanego A. S.. Odpowiedzialność za tę kolizję ponosi pozwane Towarzystwo (...) na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą kolizji. Z uwagi na konieczność naprawy uszkodzonego pojazdu, poszkodowany A. S. w dniu 19 marca 2010 roku oddał samochód do profesjonalnego warsztatu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. W okresie od dnia 19 marca 2010 roku do dnia 30 marca 2010 roku poszkodowany korzystał z samochodu zastępczego, który wynajął od powoda.

Koszt najmu pojazdu wyniósł 2.196,00 złotych, co potwierdza faktura VAT nr (...) wystawiona przez powoda na nazwisko pozwanego w dniu 1 kwietnia 2010 roku.

Uzasadniając swoją legitymację czynną w sprawie powód wskazał, iż zawarł z A. S. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której nabył od niego wierzytelność wobec pozwanego, obejmującą prawo do żądania zwrotu kosztów powstałych na skutek najmu pojazdu zastępczego. Powód miał wezwać pozwanego do zapłaty kwoty 2.196,00 zł, zaś pozwany wypłacił powodowi kwotę 640,00 złotych, odmawiając zapłaty ponad wskazaną kwotę 640,00 złotych.

(pozew – k. 2-11; uzupełnienie braków formalnych pozwu – k. 27-34)

Postanowieniem z dnia 25 października 2016 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e 1445859/16 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy - Mokotowa w W..

(postanowienie z dn. 25.10.16 r. – k. 17)

W odpowiedzi na pozew Link4 Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda M. C. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W pierwszej kolejności pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Uzasadniając powyższe, pozwana (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. podniosła, iż powód M. C. w czasie od otrzymania ostatecznej decyzji odmownej z dnia 14 sierpnia 2013 roku nie wniósł roszczenia o zapłatę do Sądu ani też nie wszczął postępowania przed jakimkolwiek organem procesowym, np. o zawiązanie do próby ugodowej. Z tego powodu roszczenie powoda z umowy ubezpieczenia uległo przedawnieniu z upływem trzyletniego terminu.

Ustosunkowując się do twierdzeń zawartych w pozwie, pozwany wskazał, że została mu przedstawiona faktura VAT nr (...) na kwotę 2.196,00 złotych za wynajem pojazdu zastępczego marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przez okres 12 dni, tj. po 183,00 złotych za jeden dzień najmu. Pozwany – w toku postępowania likwidacyjnego – wypłacił na rzecz powoda kwotę w wysokości 640,00 złotych, uznając za uzasadniony okres 4 dni najmu, w kwocie 160,00 złotych za każdy dzień.

(odpowiedź na pozew – k. 57)

Do zamknięcia rozprawy w dniu 19 lutego 2018 r. stanowiska stron procesu nie uległy zmianom.

(protokół rozprawy z dnia 19.02.2018 r. – k. 127)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Właścicielem pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jest A. S. i J. S..

(bezsporne, a nadto dowód: kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu – k. 100-100v)

W dniu 27 lutego 2010 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielem jest poszkodowany A. S.. Sprawca zdarzenia legitymował się umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., potwierdzoną polisą numer (...).

(bezsporne)

Szkoda powstała w pojeździe marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) została zgłoszona pozwanemu (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Szkodzie tej został przypisany numer (...).

(bezsporne, nadto dowód: akta szkody – k. 68-121)

Upoważnieniem datowanym na dzień 15 marca 2010 roku poszkodowany A. S. upoważnił firmę (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do zgłoszenia w jego imieniu szkody komunikacyjnej, do odbioru odszkodowania, składania wobec towarzystwa ubezpieczeniowego oświadczeń woli oraz udziałem uczestnictwa do prowadzenia wszelkich działań w ww. sprawie.

(upoważnienie z dn. 15.03.10 r. dotyczące szkody komunikacyjnej o numerze (...) – k. 102)

W dniu 19 marca 2010 roku poszkodowany A. S. oddał swój samochód do warsztatu – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Rozpoczęcie naprawy pojazdu również zostało oznaczone dniem 19 marca 2010 roku, jednakże dodatkowe oględziny pojazdu przez pracownika towarzystwa ubezpieczeń zaplanowano na dzień 26 marca 2010 roku, zaś planowane zakończenie naprawy pojazdu klienta na dzień 30 marca 2010 roku. Poszkodowany A. S. musiał korzystać z pojazdu zastępczego w celu zaspokojenia codziennych potrzeb.

Z tego względu w dniu 19 marca 2010 roku, wraz z J. S. - jako najemca - zawarł z M. C. – działającym jako wynajmujący – umowę najmu pojazdu zastępczego. W umowie tej określono, iż poszkodowany będzie korzystał z auta zastępczego marki R. (...) o nr rej (...) do dnia 30 marca 2010 roku. Nadto najemca oświadczył, że zlecił wykonanie naprawy uszkodzonego pojazdu serwisowi naprawczemu i korzysta z bezgotówkowej formy rozliczeń z towarzystwem ubezpieczeń. Łączny okres najmu wynosił 12 dni. Poszkodowany wykorzystywał pojazd zastępczy w takim zakresie, w jakim przed szkodą użytkował pojazd własny. Nadto nie miał on możliwości zastąpienia uszkodzonego pojazdu innym (własnym) pojazdem. Poszkodowany odebrał swój samochód z serwisu w dniu 30 marca 2010 roku.

(bezsporne, nadto dowód: umowa najmu pojazdu zastępczego – k. 35; oświadczenie o konieczności korzystania z auta zastępczego – k. 104; przyjęcie pojazdu do warsztatu – k. 37 i 75)

Na podstawie zawartej w dniu 19 marca 2010 roku umowy cesji pomiędzy cedentem – A. S. i J. S., a cesjonariuszem – M. C. strony ustaliły, iż cedent przelewa na cesjonariusza swoją wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego – przysługującą cedentowi w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 27 lutego 2010 roku wobec (...) Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W.. Wraz z wierzytelnością na cesjonariusza przechodzą wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki (§ 1 pkt 1 umowy). W § 1 pkt 2 cedent oświadczył, że

w dniu podpisania umowy nie posiada względem towarzystwa ubezpieczeń żadnych zobowiązań, które mogłyby być przedmiotem wzajemnych potrąceń. Z kolei cesjonariusz w § 1 pkt 3 umowy oświadczył, iż przyjmuje wierzytelność, o której mowa w § 1 pkt 1 umowy, z zastrzeżeniem § 3. Nadto cedent zobowiązał się przekazać cesjonariuszowi wszelkie informacje i dokumenty konieczne do skutecznego dochodzenia od towarzystwa ubezpieczeń wierzytelności, o której mowa w § 1 pkt 1 umowy, w szczególności dokumenty otrzymane w procesie likwidacji szkody od towarzystwa ubezpieczeń i inne dokumenty, które są związane z rzeczoną wierzytelnością.

(bezsporne, nadto dowód: umowa cesji – k. 36)

Koszt najmu samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) od dnia 19 marca 2010 roku do dnia 30 marca 2010 roku wyniósł 2.196,00 złotych. Cena za jedną dobę najmu wynosiła 150 złotych netto (183 zł brutto – po uwzględnieniu 22% podatku VAT), zaś okres najmu wynosił 12 dni (12 dni x 183 zł brutto = 2.196,00 zł).

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 40)

Na podstawie wydanej w dniu 21 kwietnia 2010 roku decyzji, pozwany (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznał na rzecz poszkodowanego kwotę 9.035,33 zł za szkodę powstałą w dniu 27 lutego 2010 roku z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego.

(dowód: kopia decyzji z dnia 21.04.10 r. – k. 101v)

Pismem datowanym na dzień 26 stycznia 2012 roku powód wezwał pozwane Towarzystwo (...) do zapłaty na jego rzecz kwoty 2.196,00 złotych wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 1 kwietnia 2010 roku. Wezwanie to zostało doręczone pozwanemu w dniu 2 lutego 2012 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 26.01.12 r. – k. 41-42 oraz kopia tego pisma wraz z potwierdzeniem wpływu do pozwanego - 91v-92)

W dniu 6 sierpnia 2012 roku powód M. C. wystosował do (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kolejne wezwanie do zapłaty kwoty 2.196,00 złotych – zgodnie z kwotą wynikającą z faktury VAT nr (...) wystawionej w dniu 1 kwietnia 2010 roku. Powód zakreślił pozwanemu nieprzekraczalny termin 7 dni za zapłatę powyższej kwoty, liczony od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie to zostało doręczone pozwanemu towarzystwu w dniu 13 sierpnia 2012 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 06.08.12 r. – k. 44 oraz kopia tego pisma wraz z potwierdzeniem wpływu do pozwanego – k. 90)

Pozwane Towarzystwo (...) odmówiło wypłaty żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu, powołując się na treść art. 361 § 1 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, które wywołały szkodę, czyli w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zdaniem pozwanego powód nie sprostął wymogom należytego udowodnienia potrzeby wynajmu pojazdu zastępczego.

(dowód: odpowiedź pozwanego na wezwanie do zapłaty – k. 45)

Nie zgadzając się z decyzją pozwanego, powód – pismem z dnia 27 marca 2013 roku – wniósł o ponowną analizę akt oraz o zakończenie procesu likwidacji szkody i wypłatę kwoty 2.196,00 złotych wskazując, że niemożliwym jest podzielenie stanowiska, iż pomiędzy faktem uszkodzenia lub zniszczenia rzeczy, a poniesionymi kosztami najmu pojazdu zastępczego nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy.

(dowód: pismo powoda z dn. 27.03.13 r. – k. 46-48)

Decyzją wydaną w dniu 26 kwietnia 2013 roku (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznała powodowi odszkodowanie w wysokości 640 złotych, uznając za zasadny okres 4 dni najmu, tj. okres technologicznego czasu naprawy pojazdu. Dzienny koszt wynajmu pojazdu zastępczego pozwany ustalił na kwotę 160 zł.

(dowód: decyzja o przyznaniu dopłaty – k. 49)

Pismem datowanym na dzień 2 sierpnia 2013 roku powód wezwał (...) Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 1.556,00 złotych w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 50)

W odpowiedzi na powyższe wezwanie do zapłaty pozwane Towarzystwo (...) poinformowało, że nie znajduje podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska. Wskazało, iż dokonując wypłaty za wynajem pojazdu zastępczego, pozwany dokonał weryfikacji przedstawionej faktury pod względem okresu wynajmu oraz stawki za dobę wynajmu, zaś za zasadny okres technologicznego czasu naprawy pojazdu uznał 4 dni, przyjmując stawkę 160 złotych za dobę wynajmu zgodnie z obowiązującymi na rynku lokalnym dla danego segmentu pojazdów.

(dowód: odpowiedź na wezwanie do zapłaty – k. 51-52)

Zaistnienie kolizji z dnia 27 lutego 2010 r. i szkody w pojeździe A. S., a także przebieg postępowania likwidacyjnego Sąd ustalił w oparciu o okoliczności niesporne w toku procesu, a wynikające z przedstawionych przez strony dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach postępowania likwidacyjnego. Sąd uznał, że dowody z tych dokumentów tworzą spójny, niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to w pełni zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Wskazać należy, iż strony nie kwestionowały prawdziwości dołączonych do akt niniejszego postępowania dokumentów i ich kopii, a Sąd także nie znalazł podstaw, by kwestionować ich prawdziwość lub treść.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu, ponieważ dochodzone w pozwie roszczenie jest przedawnione.

Pozwany nie kwestionował odpowiedzialności co do zasady za sprawcę kolizji, a ta kształtuje się na zasadzie winy (art. 436 § 2 k.c. w związku z art. 415 k.c.). Tym samym odpowiedzialność ubezpieczyciela sprawcy kolizji wynika z art. 822 § 1 k.c. i w tym zakresie, w jakim za sprawcę kolizji pozwany odpowiada - obowiązany jest również do naprawienia szkody. Ta kwestia nie była w sporna w niniejszej sprawie.

Nie była też kwestionowana legitymacja czynna powoda, który był uprawniony dochodzić od pozwanej kosztów najmu pojazdu zastępczego na podstawie umowy cesji przedmiotowej wierzytelności, która zawarł z bezpośrednio poszkodowanymi.

Zgodnie z art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Stosownie do treści art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Oczywistym i naturalnym jest adekwatny związek przyczynowo-skutkowy związany z najmem pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy. Przez czas pozostawiania pojazdu w zakładzie naprawczym, poszkodowany korzysta z „substytucji” w mieniu – powstaje przez to stan przejściowy taki, jakby szkoda nie została wyrządzona (przywrócenie stanu poprzedniego – w zakresie ciągłości posiadania pojazdu mechanicznego i korzystania z tego pojazdu).

Zakres naprawienia szkody nie może pozostawać w oderwaniu od panujących stosunków społecznych, czy ekonomicznych. Korzystanie z pojazdu mechanicznego obecnie stało się standardem cywilizacyjnym. Tym samym – poszkodowanym jest podmiot korzystający z pojazdu, zaś szkodą jest utrata możliwości korzystania z pojazdu – i wydatki poczynione w celu odzyskania tej możliwości. Obejmują one także czynsz najmu pojazdu zastępczego.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia należy wskazać, że jest on zasadny.

Generalna zasada przedawnienia roszczeń z umów ubezpieczenia uregulowana jest w art. 819 § 1 k.c., który stanowi, że roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech.

Nieco inaczej uregulowana jest kwestia przedawnienia roszczeń z umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z brzmieniem art. 819 § 3 k.c., roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem okresu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Wobec wyżej wskazanej regulacji, która stanowi, iż roszczenie o odszkodowanie z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę wyrządzoną wskutek deliktu, a więc również poprzez spowodowanie kolizji drogowej, przedawnia się z upływem okresu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, zastosowanie w sprawie znajdzie art. 442¹ k.c. Zgodnie z brzmieniem § 1 tego przepisu roszczenia z tytułu czynów niedozwolonych przedawniają się po upływie 3 lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia nie później jednak niż 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Przy czym według art. 819 § 4 k.c. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem.

W niniejszej sprawie powód dopiero pismem z dnia 2 sierpnia 2013 r. wezwał (...) Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 1.556,00 złotych – a więc kwoty dochodzonej niniejszym pozwem – w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania do zapłaty. Przyjąć zatem należy, iż od tej daty biegnie trzyletni termin przedawnienia roszczenia, albowiem pismami datowanymi na dzień 26 stycznia 2012 r., 6 sierpnia 2012 r., 27 marca 2013 r. powód wzywał pozwanego do zapłaty innych kwot, niż ta dochodzona niniejszym pozwem, nadto brak było dowodu doręczenia. Wskazać również należy, że pozew został złożony w dniu 26 sierpnia 2016 r., a tym samym po upływie 3 lat od wezwania pozwanego do zapłaty. Tylko na marginesie należy dodać, iż pozwany pismem datowanym na dzień 14 sierpnia 2013 r. poinformował powoda o braku możliwości zmiany dotychczasowego stanowiska, dotyczącego odmowy wypłaty powodowi dodatkowego odszkodowania. Reasumując, nawet gdyby za dzień rozpoczęcia biegu przedawnienia roszczenia powoda przyjąć dzień 14 sierpnia 2013 r., to roszczenie powoda przedawniło się w dniu 14 sierpnia 2016 r., a więc na kilkanaście dni przed wniesieniem pozwu.

Powództwo należało oddalić z uwagi na przedawnienie roszczenia, w tym również w zakresie odsetek. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. orzeczenie SN z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149; orz. SA w K. z dnia 17.02.2003 r., I ACa 846/02, LEX nr 83739).

Z tych wszystkich względów zbędną okazała się analiza celowości i uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.

Zważywszy, iż powództwo zostało oddalone w całości, za stronę przegrywającą sprawę należało uznać powoda, w związku z czym winien on zwrócić pozwanej całość poniesionych kosztów procesu, na które złożyły się: wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 1.200 złotych ustalone na podstawie § pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych – aktualnego na dzień wniesienia pozwu oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa.

Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda – bez pouczenia.